

יום השבת שמחה היא לכל, והכל נשמר למעלה ולמטה. והאור (והקדוה) התחתון מאיר לעלות למעלה ביפי של שבועים העטרות שהן החלקים היתרים, והזקן של כל הזקנים מתעורר.

אז כשעולה האור, העם הקדוש מקדימים לבית הפנסת בלבוש כבוד בשמחה, מתעטרים בעטרה קדושה שלמעלה באותה רוח שעומדת עליהם למטה, משבחים בשירות ותשבחות, והתשבחות עלולות למעלה, וכל העליונים והתחתונים בשמחה, וכלם מתעטרים כאחד. פותחים העליונים ואומרים: אשריכם העם הקדוש בארץ, שרבוכם התעטר עליכם, וכל החילות הקדושים מתעטרים בשבילכם. היום הזה הוא יום הנשמות, ולא יום הגוף, משום ששלטון צרור הנשמות הוא, וכל העליונים והתחתונים עומדים בזווג אחד, בעטרה של רוח יתרה עליונה קדושה.

הפצת השבת של העם הקדוש, שלש תפלות נמצאות ביום הזה כנגד שלש שבתות, ופרשוה, והכל אחד. פיון שנכנסו העם הקדוש לבית הפנסת, אסור להשתדל אפלו בצרף בית הפנסת, אלא בדברי תשבחות ותפלה ותורה וכראוי להם.

ומי שמשתדל בדברים אחרים ובדברי העולם, זהו אדם שמחלל שבת, ואין לו חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממנים על זה ביום השבת, והם שמים ידיהם על ראשו ואומרים: אוי לפלוני שאין לו חלק בקדוש-ברוך-הוא. ועל זה צריך להשתדל בתפלה ובשירים ובתשבחות של אדונם, ולהשתדל בתורה.

ולאשתדל באורייתא.

אשתכח, סטרא אחרא לא אשתכח תמן. ועל דא נטורא איהו ונטורא שכיח.

יומא דשבתא, חדוה איהו לכלא, וכלא אתנטור לעילא ותתא. ונהורא (נ"א ונקודה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבועין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

בדין פד סליק נהורא, עמא קדישא מקדמי לבי פנישתא בלבוש יקר בחדוה, מתעטרין בעטרא קדישא דלעילא, בההוא רוחא דקיימא עלייהו לתתא, משבחין בשירין ותושבחין, וסלקין תשבחין לעילא, ועלאין ותתאין פלהו בחדוה, ומתעטרין פלהו כחדא. פתחי עלאי ואמרי, זכאין אתון עמא קדישא בארעא, דמאריכון אתעטר עליכו, וכל חילין קדישין, מתעטרין בגיניכון.

האי יומא, יומא דנשמתינ איהו, ולא יומא דגופא, בגין דשלטנו דצורא דנשמתינ איהו, וקיימן עלאין ותתאין פלהו בזווגא (ד) ר"ה ע"ב) חדא, בעטרא דרוחא יתירא עלאה קדישא.

צלותא דשבתא, דעמא קדישא, תלת צלותין אשתכחו בהאי יומא, לקבל תלת שבתי, ואוקמוה, וכלהו חד. פיון דעאלו עמא קדישא לבי כנישתא, אסיר לאשתדלא אפילו בצורף פי כנישתא, אלא במלי תשבחין וצלותא, ואורייתא, וכדקא חזי לון.

ומאן דאשתדל במלין אחרנין, ובמלין דעלמא, דא איהו בר נש דקא מחלל שבתא, לית ליה חולקא בעמא דישראל. תרין מלאכין ממנן על דא, ביומא דשבתא, ואינון שווי ידיהון על רישיה, ואמרי, ווי לפלנאי, דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא. ועל דא, בעי

לאשתדלא בצלותא ובשירין ובתושבחין דמאריהון, ולאשתדלא באורייתא.

היום הזה הוא יום הנשמות
שמתעטר אותו צרור הנשמות
(בתשבות של אדום). משום כך
משבחים בתשבות תשבת
הנשמה, והינו נשמת כל חי תברך
את שמך ה' אלהינו ורוח כל בשר
וכו'. ואין התשבת אלא בצד
של נשמה ורוח, והיום הזה עומד
ברוח ונשמה, ולא של גוף.

התשבת של דרגה אחרת
עליונה, סוד היום, שמש קדושה
שקיא אור היום, הינו יוצר אור.
סוד האור המאיר, שממנו נזונים
ומאירים כל אותן הצבאות,
המרכבות, והפוכים והמזלות,
וכל אותם ששולטים על העולם.
תשבתו של העולם הבא ביום
הזה, הינו אל אדון. והתשבת
הזו היא בסוד עשרים ושתים
אותיות עליונות קדושות
שמתעטרות באבות ובמרכבה
העליונה הקדושה.

האותיות הקטנות הן עשרים
ושתים אותיות, שהן העולם
הפתוח, שהן אל ברוך גדול דעה
וכו', ואין בין תבה לתבה רוח
אחר, אלא אות רשומה בכל תבה
ותבה. ובעולם העליון יש רוח,
והצדדים הקדושים בין אות
לאות. וזוהי תשבת על
תשבת, שהאותיות העליונות
של היום השביעי משבחות
ואמרות למלך העליון יוצר
בראשית.

בשהתשבת הזו עולה למעלה,
ששים מרכבות עליונות שאמרנו,
מזמנות ולקחות את התשבת
הזו מהעם הקדוש, ומעלים אותה
להתעטר בה בכמה מרכבות
עליונות שממנות. וכל אותם
הצדיקים שבגן עדן, כלם
מתעטרים בתשבת הזאת, וכל

האי יומא, איהו יומא דנשמתין, דאתעטרא
ההוא צרורא דנשמתין. (בתושבחן המאריהון)

בגין כך משבחי בתושבחן תשבתא
דנשמתא, והיינו נשמת כל חי תברך את שמך
י' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ולית
תושבתא אלא בסטרא דנשמתא ורוחא,
והאי יומא, קיימא ברוחא ונשמתא, ולא
דגופא.

תושבתא דדרגא אחרא עלאה, רזא דיומא,
שמשא קדישא דאיהו נהורא
דימא, היינו יוצר אור. רזא דנהורא דנהיר,
דמניה אתזנן ונהרין כל אינון חיילין, רתיכין,
וככביא ומזלי, וכל אינון דשלטין על עלמא.
תושבתא דעלמא דאתי ביומא דא, היינו אל
אדון. ותושבתא דא, איהו ברזא
דעשרין ותריין אתוון עלאין קדישין,
דמתעטרן באבהן וברתיכא עלאה קדישא.

אתוון זעירין, אינון עשרין ותריין אתוון,
דאינון בעלמא תתאה, דאינון אל
ברוך גדול דעה וכו', ולא אית בין תיבה
לתיבה, ורוחא אחרא, אלא את רשימא בכל
תיבה ותיבה. ובעלמא עלאה, אית רווחא,
וסטריין קדישין, בין את לאת. ודא איהו,
תושבתא על תושבתא, דאתוון עלאין
דיומא שביעאה, קא משבח ואמר למלכא
עלאה יוצר בראשית.

בר תושבתא דא סלקא לעילא, שתין רתיכין
עלאין דקאמרן, מזדמנין ונטלי להאי
תושבתא מעמא קדישא, וסלקי לה
לאתעטרא בה, בכמה רתיכין עלאין, די
ממנן, וכל אינון צדיקייא דבגנתא דעדן,
כלהו מתעטרן בתושבתא דא, וכל אינון
רתיכין, וכל אינון נשמתין דצדיקייא, כלהו סלקין בתושבתא דא, עד